

поеха обратно пътя към престолнината сред радостните и ликуващи викове на народа:

— Слава Богу във висините! Днес на земята има мир и благоволение!

Положиха светицата в новото ѝ жилище, край царския дом, като закрилница на Търнов и цяла България.

Когато всички служби и четения се приключиха и целия клир, заедно със светлите велможи, се прибраха, Асен и Анна още дълго останаха сами, на колене, пред раклата на вечно помнимата и всесветла чудотворка.

С топли молитви самодържецът изказваше Богу своето безкрайно преклонение пред великата му милост. Малката църква приличаше на пьотра скъпоценност. Аметисти, топази и рубини сияеха по иконестаса, редом с ценните орехови дърворезби на престолите; аксамитени завески, обсипани с елмази, закриваха скъпите, златообковани икони. Стените, подът, сводевете, бяха направени от редки мрамори, изработени в изкусна мозайка. Златни кандила трепкаха пред иконите. От изписания свод слизаха полиелеи, окачени на сребърни вериги, изработени от скъпо стъкло, злато и безценен камък.

Пламъчетата на вощениците и кандилата се отравяваха в коприните, мраморите, слоновата кост, стъклата, скъпите камъни и златото, в приказен блясък.

Тихо почиваше чудотворката в това достойно за славата ѝ място. Никой не би могъл да ѝ въздаде повече почит, да я обгради с повече благоговение. Никога по-христолубив мъж и по-благочестива жена не бяха стояли на колене пред светите ѝ мощи:

Когато Иоан Асен се изправи, на устата му изникнаха чудни думи:

— Премного съм щастлив. Имам всичко, което пожелах.

И царицата изтръпна пред дързостта на тази мисъл, като пред някаква заплаха. Протегна ръка, сякаш да спре думите му. Извърна очи към самодържеца, с неспокоен взор, със стиснато сърце.

Челото му грееше като ясна звезда.